

Shinrui & Summons

Shinrui ja henget

1.

Olin kaikessa rauhassa Mantien alueella olevassa sademetsässä ja tuijotin puhtaan kirkasta iltataivasta. Ulkona tuoksui marjoilta ja hedelmiltä. Ilma oli hyvin raikas. Vieressä olevasta lammesta näin oman kuvani heijastuksen. Lampeen heijastui kuva oliivinruskeista silmistäni, tummanvihreästä tukastani ja kapeasta naamastani. Ylläni oli ohut punainen rintapanssari ja pitkät tummat housut. Minulle näytti myös alkavan kasvaa pieni partareuhka... Kuulin keveiden askelien lähestyvän minua, ja olin lähes varma, että olin kuullut ennenkin nämä tutut askeleet, ja niin olinkin. Kun käännyn ympäri edessäni seisoj puhtaanvalkoiseen kaapuun pukeutunut nuori nainen. Hän oli Aurora, Mantien ylivelhon Izarin tytär. Hän laski kaapunsa hupun alas ja näin hänen kauniin keltaiset pitkät hiuksensa, jotka kimmelsivät kuin kulta, hänen meren siniset silmänsä ja Kuun väriset kasvonsa. Hän katsoi minua silmiin ja kysyi mitä teen täällä.

”Ai minäkö? Katselen vain kirkasta taivasta.”

”Niinkö”, hän kysyi ihmeissään.

”Niin. Se on hyvin kiehtova”, vastasin. ”Etkö muista minua Aurora?”

”Muistan toki. Toit Izarille kirjeen Balharin kuningaskunnasta, mutta en vain tiedä nimeäsi.”

”Anteeksi, unohdin esittäytyä. Olen Mahon Trident, hauska tutustua.”

”Minä olen taas Aurora Roseheart, hauska tavata.”

”Tiedän kyllä, mutta mikä tuo sinut tänne?”

”Ai niin, ihan unohdin”, hän huudahti itsekseen.

”Minkä?” kysyin hämilläni.

”Izar kutsui sinut syömään kanssamme illallista mantien kokoukseen ja hän haluaisi puhua kanssasi jostain tärkeästä.”

”Selvä. Minä tulen”, sanoin hänelle, koska halusin tietää mistä tässä oli kyse.

Seurasin Auroran perässä vihreän sademetsän halki. Pian Aurora oli vienyt minut mantien temppelille, jossa kokous pidettäisiin. Maahan oli katettu lautasia ja ruokailuvälineitä, luultavasti illallista varten. Kaikki mantiheimoon kuuluneet näyttivät olevan paikalla. Niin ainakin päätelinkin heidän suuresta lukumäärästään. Kaikilla heillä oli valkoiset kaavut yllään, ja huput peittivät heidän kasvonsa. He seisoivat ja katsoivat minua kunnioittavasti. Huomasin, ettei Izar ollut heidän joukossaan. Aurora kertoi minulle, että hän tulisi myöhemmin, kun vain olin syönyt tarpeekseni. Istuin maahan, ja Aurora istuutui viereeni. Muut mantilaiset istuivat maahan jälkeemme. He kaikki laskivat huppunsa alas ja tervehtivät minua sanoen ”tervetuloa herra Trident.” Kysyin Auroralta, miksi näin tehtiin ja hän selitti minun olevan kunniavieras, mutta ei tiennyt itse syytä miksi. Silloin temppelistä astui ulos lisää valkopukuisia ihmisiä, jotka kantoivat ruokatarjottimia ja tulivat ensimmäisenä tarjoamaan minulle ruokaa. Tarjolla oli erilaisia salaatteja, kalaruokia ja liharuokia. Eräs valkokaapuinen nainen pisti lautaselleni kaikkea mahdollista. Kiitin häntä kohteliaasti samaan aikaan miettien, miten saisin kaiken syödyksi. Sitten he tarjosivat muille ruokia ja menivät takaisin temppeliin. Aurora selitti, että nämä olivat valkoisen magian opiskelijoita, jotka maksoivat asumisensa palvelemalla meitä. Heillä ei kuulemma ollut oikeutta tulla seuraamme syömään ennen kuin heistä olisi tullut varsinaisia valkoisenmagian velhoja. Pian he tulivat uudestaan temppelistä tuoden juomia. Minulle he tarjosivat jonkin sortista punaviiniä, joka maistui hiukan kirpeälle. Sen jälkeen he kaatoivat muille velhoille viiniä ja palasivat taas takaisin temppeliin. Kysyin Auroralta, mitä on valkoinen magia, koska en ollut kuullut muuta kuin tarinoita taikuudesta. Hän kertoi minulle sen olevan ”puhdasta taikuutta”, jolla voidaan parantaa sairaita tai heikkoja ihmisiä ja olentoja. He olivat kuulemma opiskelleet sitä jo monen vuoden ajan, koska...

”Minun isäni Zrako opetti minulle sen kyvyn ja antoi tehtäväkseni viedä sen salaisuutta eteenpäin”, jatkoi Izar, joka oli tullut taaksemme.

Shinruy & Summons
Shinruy ja henget

Hänelle oli kasvanut harmaa parta vuosien myötä ja hän oli minua selvästi pidempi. Hän oli pukeutunut lilan väriseen kaapuun, joka oli koristeltu kultaisilla ja hopeisilla raidoilla.

”Oletko jo syönyt tarpeeksesi”, sanoi hän.

”Kyllä olen”, vastasin nopeasti, koska en ollut huomannut hänen tuloaan taakseni.

”Nyt kun kerta olet syönyt, niin tule temppeliin kanssamme.”

Izar nousi ylös ja nosti minut pystyyn, myös muut velhot nousivat seisomaan. Sitten seurasin häntä temppelin rappusia ylös siihen temppeliin, josta valkoisen magian opiskelijat olivat tulleet tuoden meille ruokaa. Temppeli näytti mielestäni ulkoa päin hieman vinolta ja se oli keltaisista tiilistä rakennettu. Kun pääsin sisään temppeliin, huomasin että sen seiniin oli maalattu piirroksia, joiden merkitystä en ollenkaan ymmärtänyt, mutta mielestäni maalaukset olivat taitavasti toteutettu.

Temppelissä oli oikein mukavan viileä ilma, kun taas ulkona oli hirveä helle, vaikka olikin jo ilta.

Izar pyysi minua istumaan lattialle, johon muutkin perässämme tulleet velhot olivat istuutuneet,

myös opiskelijat saapuivat paikalle. Izar aloitti puhumisen: ”Tänään meidän luonamme on

erikoisvieras Mahon Trident, joka toi meille kirjeen Balharin kuningaskunnasta asti. Nyt luen teille tämän kirjeen:

Kuningas Balharilta Izar Zrakolle.

”Herra Zrako! Minulla on teille tärkeä viesti koskien maa-alueitamme. Minun alueelleni Dagaskaan on hyökätty ja kaikki maatilat ja rakennukset on poltettu. Sain juuri eilen selville, että hyökkäyksen takana on Shinruy ”Musta Lordi.” Hän on sotajalalla ja epäilen, että hänen hyökkäyksensä ei jää vain minun alueelleni, vaan jatkuu myös teille saakka. Haluaisin varoittaa teitä, jotta voisitte vaihtaa asumispaikkaanne, mutta nyt teillä on jo kiire, koska Shinruy on nopea ja hän ajaa jotain takaa hyökkäyksillään, mutta en ole keksinyt vielä mitä.

Minun puolustuslinjani ei kestä loputtomiin ja Shinruyn joukot ovat paljon voimakkaampia kuin minun, joten toivon, että muutatte nopeasti pois ennen kuin hän tuhoaa teidät.

Minä taistelen loppuun asti ja luulen, että tämä on viimeinen kerta kun tulet kuulemaan minusta. Pyydän, että voit tehdä minulle viimeisen palveluksen ja lähettää viestini eteenpäin Cansaniin, jossa ystävämme ja liittolaiseni meharit asuvat.”

Ystäväsi kuningas Balhar

Kirjeen päätyttyä kysyin Auroralta kuiskaten, miksi Izarin sukunimi on Zrako. Hän vastasi minulle nopeasti kimeällä äänellään, että Izar oli saanut sukunimensä isältään Zrakolta, ja itse oli saanut sukunimensä kuolleelta äidiltään Gimma Roseheartilta. Sitten Izar oli taas äänessä: ”Tämä kirje on kirjoitettu kolme päivää sitten, joten meillä on kiire muuttaa pois ja toivon, että joku vapaaehtoinen voi viedä kirjeen mehariheimolle. Onko vapaaehtoisia?”

”Minä teen sen isä.”

Se oli Aurora, joka näytti liikuttuneelta ja halusi tehdä asian hyväksi jotain.

”Hyvä on Aurora, mutta en voi päästää sinua yksin.”

Shinruy & Summons
Shinruy ja henget

Minä olin myös halukas auttamaan ja suostuin vapaaehtoiseksi sanomalla: ”Minä voin lähteä hänen mukaansa, koska luulen, että Balhariin ei kannata enää palata.”

”Olet oikeassa, mutta osaatko käyttää miekkää”, Izar kysyi.

”Osaan tietenkin. Olen opiskellut kolme vuotta miekkailua Balharin miekkailuopistossa.”

”Hyvä on sinä saat mennä hänen mukaansa, mutta ennen kuin lähдете haluan kertoa sinulle hiukan meistä manteista.”

Minulla meni koko yö, kuunnellessa hänen tarinaansa manteista. Hän kertoi minulle kuinka Zrako oli opiskellut valkoista magiaa salaa itsekseen, vaikka se oli ollut hänen aikanaan kiellettyä. Zrako opiskeli monta vuotta, ja tutustui kauniiseen Kaza nimisen haltianaiseen, joka synnytti lapsen, nimittäin minut (Izarin). Minä jouduin 7-vuotiaana menemään paikalliseen kouluun, jossa jouduin harhaoppiin, nimittäin siellä opetettiin välttämään taikuutta. Minä vihasin taikuutta, koska minua oli opetettu välttämään sitä, mutta kun isäni jäi kiinni valkoisen magian käyttämisestä, häpesin häntä koko sydämeistäni. Hänet poltettiin äitini Kazan kanssa, koska hän oli pelastanut ihmishengen. En tiennyt, että isäni oli rikkonut tätä lakia ja aloin tutkia miksi näin oli ollut. Törmäsin hänen tavaroitaan tutkiessa erääseen kirjeeseen, joka oli isältäni tarkoitettu minulle. Siinä sanottiin, että minun tulisi edes kokeilla valkoista magiaa, jotta tietäisin miksi sitä välttäisi. Päätin kokeilla sitä ja innostuin siitä niin paljon, että aloin todellakin harrastaa sen opiskelua ja rakensin tänne temppelein. Pidin itseäni tyhmänä, kun olin kieltänyt itseltäni taikuuden ja halusin korvata typeryyteni opettamalla sitä muille. Seurauksena oli, että valkoinen magia tuli lailliseksi, mutta sen opiskelijat saivat myös avaimen mustalle magialle, joka on todella vaarallinen taikuuden muoto. En ole opiskellut sitä, koska se syö ihmisen, jos sen valtaan jää. Yksi jolle on niin käynyt on Shinruy, joka on nykyään Davalin valtakunnan hallitsija. Hän oli paras oppilaani, mutta pahuus ja vallanhimo valtasivat hänen sielunsa ja nyt hän on pahuuden puolella, joten matkallanne Cansaniin varokaa hänen valtaansa. Se ulottuu todella pitkälle ja hänen palvelijansa voivat estää matkanne... Olin nukahtanut paikoilleni kesken tarinaa ja nukuin aamuun asti.

2.

Heräsin kauheasta unestani ja huomasin, että minut oli viety johonkin pieneen ruskean väriseen, pyöreään huoneeseen. Ihmettelin ensin, mutta sitten päätin nopeasti kerrata uneni tapahtumat, mutta en saanut siitä mitään tolkkua. Ulkoa kuului linnun laulua ja päätin nousta, mutta silloin kuulin kolauksen, ja katsoin oven suuntaan.

”Ai hei Aurora. Kauanko olet seissyt siinä oven suulla?” Kysyin häneltä.

”En kovin kauaa, mutta sinähän näytät kalpealta...”

”Näytän vain? No se johtui varmaan siitä kauheasta unestani, jonka näin.”

”Mistä se kertoi?” Aurora kysyi.

”En muista enää, mutta se oli vain unta.”

”Niin”, Aurora sanoi rauhoittavasti ja jatkoi: ”Sinun pitäisi tulla syömään aamupalaa kanssamme, ennen lähtöämme.”

”Hyvä on, minä tulen.”

Seurasin Auroraa temppelin käytäviä pitkin(ainakin uskoin, että olimme vielä temppelissä). Aurora kulki edelläni ja huomasin, että hänellä oli tummanpunainen kaapu yllään ja komea mustan värinen medaljonki kaulassaan. Mietin oliko kyse jostain mantien kulttuurisesta syystä, mutta en tohtinut kysyä Auroralta. Aurora kuitenkin huomasi, että ihmettelin hänen kaapuansa, ja kääntyi ympäri säpsäyttäen minut samalla.

”Tämä on matkaamme varten, nimittäin punainen väri osoittaa, että olen viestin viejä”, hän kertoi. Aurora kääntyi ympäri ja jatkoimme kävelyä. Ohi kulkevat mantiheimolaiset tervehtivät minua aina vähän väliä ja yritin vastata heidän tervehdyksiinsä mahdollisimman kohteliaasti. He näyttivät olevan matkalla syömään, aivan kuten mekin.

Saavuimme vihreän väriseen suureen huoneeseen, jossa kaikki ruokailuun osallistujat jo valmiiksi istuivatkin. He kaikki nousivat seisomaan ja tervehtivät minua. Vastasin heidän kaikkien tervehdyksiinsä ja istuuduin alas, ja he perässäni. Aurora istuutui isänsä Izarin viereen juttelemaan hänelle jotain, mutta en kuullut mitä. Hetken ajan päästä Izar nousi seisomaan ja taputti kovaäänisesti käsiänsä. Silloin nuo eilisillaiset palvelijat tulivat keittiön suunnasta ja toivat hopeisilla tarjottimilla meille kaikille erisorttisia ruokalajeja. He palasivat takaisin keittiöön ja jättivät meidät kaikessa rauhassa ruokailemaan.

Syötyäni tukevan aamupalan, joka sisälsi mm. kanankoipia ja erilaisia salaatteja, Izar pyysi minua istuutumaan vasemmalle puolelleen. Aurora istui Izarin oikealla puolella. Hän katsoi minua ja alkoi puhua kovaäänisesti: ”Mahon Trident, kiitän sinua, että toit meille viestin Balharilta ja lupauduit lähtemään vaaralliselle matkalle tyttäreni Auroran turvaksi. Ja kiitollisuuteni osoituksena haluaisin antaa sinulle tämän kultaisen lohikäärmemiekan.” Hän otti miekan esille oman tuolinsa takaa ja ojensi sen minulle. Se olikin todella hieno miekka, joka oli täysin kullattu ja siihen oli kaiverrettu kaksipäisenlohikäärmeen kuva. ”Toivon, että otat tämän miekan vastaan. Se on kulkenut suvussani jo jonkin aikaa ja sillä on taisteltu valkoisen magian puolesta”, Izar lopetti ja katsoi minua kysyvästi. ”Kiitän sinua todella paljon tästä hienosta miekasta ja pidän siitä varmasti yhtä hyvää huolta kuin Aurorastakin”, vastasin hänelle. Silloin kaikki huoneessa olleet magian opiskelijat alkoivat taputtaa suosionosoitukseksi.

Taputusten loputtua Izar nousi ylös ja jatkoi puhumistaan: ”Hyvät opiskelijat! Meidän täytyy nyt valmistautua lähtemään kohti itää, Kalaniumin kaupunkia. Luulen, että siellä voisi olla turvallista meille, koska siellä elää tuttavani kuningatar Stary, joka suojelee meitä armeijansa turvin. Siellä on myös muita valkoisen magian opiskelijoita, joten he ottavat meidät varmasti avosydämin vastaan. Menkää siis pakkaamaan kaikki tarvitsemanne tavaranne ja valmistautukaa lähtöön.” Kaikki poistuivat paikalta ja menivät pakkaamaan omia tavaroitansa. Izar otti käteensä kepin ja pyysi meitä

nousemaan. Aurora ja minä nousimme seisomaan ja kävelimme temppelistä ulos Izarin johdolla. Aurinko paistoi ulkona kirkkaasti suoraan kohti silmiäni. Oli varmaan keskipäivä ja ilma oli, niin kuin yleensäkin sademetsissä, suorastaan hiostavan kuuma, mutta onneksi pienet tuulen vireet viilensivät kasvojani.

Izar johdatti meidät sademetsän halki tietä kohden, jota pitkin pääsisi Cansaniin. Sademetsässä oli todella hiljaista, lukuun ottamatta lintujen viserrystä ja papukaijosten raakkumista. Eläimiäkään ei näkynyt ollenkaan.

Vartin käveltyämme saavuimme vihdoinkin tielle, ja ilma muuttui hiostavasta oikein mukavan lämpimäksi. Izar hyvästeli meidät molemmat ja toivotti onnea. Hän myös antoi Auroralle kädessään olleen kevyen näköisen kepin, joka oli muutaman metrin pituinen, ja jonka päässä oli hopean värinen kirkkaasti kiiltävä terä. Sitten hänen täytyi palata temppelille, jotta voisi valmistautua lähtöön.

Aurora ja minä lähdimme kävelemään tietä pitkin kohti Cansaniaa, meharien kylää. Kävelimme molemmat reipasta tahtia ja juttelimmekin aina välillä muutaman sanasen. Sain tietää, että Auroran äiti kuoli punaisenkyyn puremaan hieman yli kolmekymppisenä. Pahoittelin tätä, mutta Aurora ei kiinnittänyt siihen sen kummempaa huomiota. Hän kertoi myös käyneensä monta kertaa Cansaniassa ja tiesi tämän paikan oikein hyvin. Hän jopa lupautui esittelemään minulle kaupunkia, kunhan ensin olisi vienyt viestin piispa Taralle.

Jatkoimme pitkää kävelymatkaamme, eikä tie näyttänyt juuri muuttuvan. Ainoa muutos aikaisempaan oli se, että enää ei kasvanut sademetsässä olleita puita, vaan metsä oli täynnä vihreä lehtisiä valkorunkoisia, hieman piikkikäitä puita. Tie kiemurteli vuoron perään oikealle ja vuoron perään vasemmalle. Suoraa tietä ei juuri lainkaan ollut. Nyt olimme kulkeneet jo hyvällä vauhdillamme ainakin kuusi tuntia, noin 27 km, ja aurinko alkoi jo laskea. Aurora kääntyi nopeasti ympäri ja törmäsin häneen.

”Auts! Mitä nyt?” Kysyin.

”Meidän täytyy nyt viipyä yö täällä, vaikka matkaa on enää vaivaiset kolme kilometriä”, hän vastasi.

”Miksi ihmeessä?” kysyin taas.

”Koska Cansanian portit suljetaan kuudelta ja kello on jotain sen verran. Voimme jatkaa matkaa aikaisin aamulla.”

”Selvä. Minä haen polttopuita”, ehdotin.

”Se on turhaa, koska emme saa täällä tulta mitenkään aikaiseksi”, Aurora sanoi.

”Se ei liene ongelma, ja luulen, että yöstä tulee kylmä, kun täällä ei enää ole sademetsää lähellä.”

”Ihan miten haluat. Minä käyn sitten keräämässä marjoja iltapalaa varten.”

Lähdin syvemmälle metsään ja keräilin pudonneita oksia polttopuiksi. Alkoi olla todella pimeä ja Aurinko oli jo melkein laskenut puiden taakse. Otin vielä muutaman oksan ja palasin leiripaikallemme. Aurora olikin jo tullut takaisin ja hänellä oli iso kasa marjoja sylissään. Hän pudotti ne maahan ja huomasi minut.

”Löysit näköjään polttopuita, mutta miten aiot saada ne syttymään?” Aurora kummasteli.

Laskin polttopuut maahan ja kasasin ne oikein hyväksi kokoksi. Sitten otin paidan alla olevan amulettini ja sanoin: ”Firefix kutsun sinua!”

Maa alkoi hieman täristä ja Auroran eteen ilmestyi häntä puolet pienempi tulilintu, joka katsoi minua. ”Mitä haluat herra Mahon?” Firefix tulilintu kysyi minulta. ”Voisitko sytyttää nämä puut tuleen, jotta pysyisimme lämpöisinä?” vastasin. ”Tottakai voin, herra.” Se sanoi ja levitti isot palavat siipensä ja puhalsi. Kaikki polttopuut syttyivät palamaan ja Firefix tulilintu katosi.

Shinruy & Summons
Shinruy ja henget

”Miten sinä tuon teit?” Aurora kysyi ihmeissään.

”Tämän medaljonkini avulla.” Näytin medaljonkiani Auroralle. Siinä oli suuren tulilinnun kuva nimittäin Firefixin. ”Löysin tämän monta vuotta sitten isäni laatikosta ja kutsuin sitä kerran vahingossa”, selitin Auroralle. ”Tämä firefix on eräänlainen tulihenki”, lisäsin vielä.

Lämmittelimme tulen ääressä ja söimme Auroran tuomia marjoja. Ne maistuivat oikein makeilta ja hyviltä. Aurora kertoi, että hänelle oli opetettu kaikki syötävät marjat, mitä hänen isänsä tunsivat ja oli siitä lähtien keräillyt niitä syötäväkseen. Keskustelimme vielä hetken joistakin asioista kunnes sitten nukahdin eräälle tien sivussa olleelle ruohomättäälle.

3.

Auringonnousun aikaan heräsin taas painajaiseen. Tuo painajainen oli sama, jonka olin nähnyt edellisenäkin yönä. Nyt tosin muistin, mistä se kertoi. Se kertoi Aurorasta ja hänen medaljongistaan. Unessa Aurora oli kidnapattu, kun... Enempää en muistanutkaan. Hieroin unisia silmiäni ja nousin ylös. Katsoin ympärilleni ja huomasin Auroran kadonneen. Säikähdin hieman, mutta kuulin hänen keveiden askelien äänen lähestyvän minua.

”Huomenta Mahon!” Aurora tervehti minua iloisesti. Hän näytti keränneen marjoja syötäväksi ennen lähtöämme. ”Nukuitko hyvin?”

”Kiitos kysymästä. Nukuin ihan hyvin.” Päätin olla kertomatta unestani, jotta en hermostuttaisi Auroraa.

Söimme nopean aamupalan ja pakkasimme kaikki tarvittavat tavarat mukaamme. Laitoin miekan vyölleni ja Aurora otti keppinsä siroon oikeaan käteensä. Sitten lähdimme kävelemään. Tie oli vieläkin kiemurtelevaa ”käärmetietä”, välille mentiin oikealle ja välillä vasemmalle, välillä noustiin ylös ja laskettiin alas. Huomasin vasta nyt, että jalkojani särki eilisen kävelymatkan takia. Aurorankin jalkoja varmaan särki, mutta hän ei sanonut siitä mitään. Itse asiassa hän ei ollut sanonut koko matkan aikana mitään. Ehkä hän kertaili päässään tärkeää viestiään.

Olimme jo kulkeneet ainakin kaksi kilometriä eikä kylää ollut vielä näkyvissä. Näin vain tuuheita puita, jotka heiluivat tuulen mukana. Olin ihan omissa ajatuksissani, ajattelin vanhempieni vointia. Silloin avain yllättäen minun ja Auroran eteen hyppäsi puiden seasta kaksi miestä. Heillä oli kummallakin mustat viitat yllään ja huppu päässään, joten en nähnyt heidän kasvojansa.

”Kas... kas...” Toinen, itse asiassa pidempi, sanoi heistä. ”Hauska tavata Aurora. Näytät aivan isältäsi”, hän jatkoi.

”Keitäs te sitten olette”, Aurora tiuskaisi.

”Saanen esittäytyä.” Hän otti huppunsa pois päästään. Hänellä oli karvaiset kasvot, kuin suden ja hänellä oli veren punaiset silmät. ”Olen Huangin, Shinruyn uskollinen palvelija ja olen tullut hakemaan Auroraa.”

”Ja häntähän te ette saa!” huusin Huangille.

”Vai niin, sehän nähdään!” sanoi pienempi henkilö kimeällä äänellään.

He ottivat miekkansa esille viittansa uumenista ja valmistautuivat hyökkäämään. Minä otin myös Izarilta saamani kultaisen lohikäärmemiekan esille ja valmistauduin puolustamaan Auroraa. He hyökkäsivät miekat ojossa ja yrittivät iskeä minut maahan. Mutta torjuin heidän jokaisen lyönnin vaivattomasti kultaisella lohikäärmemiekalla. Aurora liittyi myös mukaan taisteluun ja tökkäisi pienempää henkilöä keihäällään mahaan. Pienempi henkilö voihkaisi hieman, mutta ei näyttänyt ollenkaan loukkaantuneelta. Hänellä täytyi olla rengaspanssari viittansa alla. Siitä pieni henkilö suuttui ja löi miekallaan Auroran keihästä, joka ihme kyllä kesti miekan iskun. Aurora nosti keihänsä ilmaan ja auringon valo heijastui hopeisesta terästä vastustajamme silmiin. He peittivät kädellä silmänsä ja silloin he olivat puolustus kyvyttömiä. Löin molempien miekat helposti maahan, mutta he ottivat tikarit esille ja sanoivat yhteen ääneen: ”Luovuta Aurora tai tapamme sinut!” En uskonut heidän pärjäävän tikareillaan, mutta he olivat erimieltä. He hyökkäsivät uudestaan. Toinen iski tikarillaan haavan käsivarteeni, mutta ei kovin syvää. Yritin lyödä molempia vatsaan, mutta he torjuivat iskut taitavasti ja hyökkäsivät uudestaan. Torjuin iskut vaivalla ja näytimme häviävämme. Onneksi silloin paikalle lännestä päin saapui kaupparavaani, jonka lastia suojeli noin kymmenen palkkasotilasta. He ajoivat vihollisemme karkuun ja päättivät vielä tarjota kyydin Cansanian kylälle, koska he olivat itsekin matkalla sinne. Otimme tarjouksen vastaan ja istuimme kyytiin. Aurora satoi haavani ja teki jonkin valkoisen loitsun, jotta käteni parantuisi nopeammin.

Shinruy & Summons
Shinruy ja henget

Saavuimme Cansanian kylälle ja se oli ympäröity puusta rakennetulla muurilla. Ajoimme portista sisään ja hyppäsimme kyydistä pois. Kiitin palkkasotureita kyydistä, mutta he eivät sitä tainneet kuulla.

”Minä menen tapaamaan Tاراа. Jää sinä vaikka tutustumaan tähän kylään”, Aurora sanoi. ”Olen varmasti turvassa täällä”, hän jatkoi, kun näki huolestuneen ilmeeni.

Minulla ei ollut oikein muita vaihtoehtoja, joten päätin tutustua kylään tarkemmin. Näytti olevan vilkas toripäivä, koska ihmisiä oli niin paljon ulkona. Päätin itsekkin tutustua torielämään ja katsoa löytyisikö jotain ostettavaa. Torilla oli monenmoisia tavaroita, vaatteita ja eksoottisia hedelmiä, mutta ei mitään erikoista Balharin kaupunkiin verrattaessa, josta olin kotoisin. Kauppiat olivat hyvällä tuulella ja tarjosivat maistiaisista. Taka-ajatuksena oli tietenkin, että ostaisin jotain. Ostinkin lopulta muutaman tummanpunaisen omenan ja päätin mennä katsomaan Auroraa. Kuljin syrjäistä Minotan katua pitkin, jotta aikaa ei kuluisi kauppiaiden kanssa juttelemiseen. Käännyin kohti katedraalia, täällä oli temppelin sijasta katedraali, mutta kulman takaa tuleva tyttö törmäsi minuun. ”Auts! Varo vähän pikkutyttö”, sanoin 150 cm pitkälle, punakiharaiselle tytölle, jolla oli yllään koristeellinen asu, johon yhdistyi punainen minihame. Asu paljasti hänen yläselkensä.

”Pikkutyttö!!!” hän huusi. ”En ole **PIKKUTYTTÖ!** Olen jo **18!**”

”Olet sinä aika pieni...” ärsytin häntä, mutta se ei välttämättä ollut kovin viisasta.

Hän otti selkensä takaa ihmeen ison kirveen (pikkutytölle) ja hänen vihreät silmänsä muuttuivat punaisiksi ja hänen valkoiset hampaansa näyttivät terävöityvän. Hän kävi todella kuumana ja hän oli jo ryntäämässä kimppuuni, mutta silloin katedraalin suunnasta kuului rämähdys ja huuto.

”KRÄM...” katto hajosi ja Auroran huuto kuului: ”Apuaaa...!”

Juoksin pikkutyön kanssa katedraalin sisälle ja näin valtavan kokoisen hopealohikäärmeen. Se oli tullut katon läpi ja sen selässä oli tummaan nahkapukuun pukeutunut noin 20-vuotias nainen, joka piteli kädessä pyörtynyttä Auroraa. ”Minä olen Kiza Aoki ja tämä on minun Dragoon lohikäärmeeni.” Naisella oli kuuluva ääni, joka kaikui katedraalin seiniä pitkin. ”Olen Shinruyn erikoisjoukkojen naiskomentaja, mutta toimin yksin parhaiten. Nyt minun täytyy kuitenkin mennä viemään tämä tyttö Shinruylle. Hyvästi!”

Nainen lensi lohikäärmeen selässä korkealle taivaalle pidellen pyörtyneestä Aurorasta kiinni. Pian he katosivat näköpiiristä pilvien taakse.

”Tätä se uneni tiesi”, ajattelin itsekseni hiljaa.

4.

”Voi ei, voi ei. Nyt meille käy huonosti.”

”Mikä hätänä Tara? Mikä on noin kauheaa? Voimme aina pelastaa tytön?” Tuo tapaamani pikkutyttö kyseli.

”Hän vei Auroran...” Tara voihki taas itsekseen.

”Anteeksi, mutta olen Mahon Trident. Tulin Auroran kanssa tänne ja minun tuli pitää hänestä huolta...”

”Huolta! Huolta! Olisit sitten pitänyt hänestä huolta!” Tara keskeytti lauseeni vihaiseen sävyyn, mutta rauhoittui nopeasti ja jatkoi: ”Anteeksi. Tiedän, että se ei ollut sinun vikasi. Mutta se on jo paha, että Aurora kidnapataan, mutta asiasta tekee vielä pahemman se, että hänellä on Bahama medaljonki. Kenenkään ei tulisi tai koskaan olisi pitänyt tietää siitä. Ei edes Auroran.”

”Mikä siinä medaljongissa on niin paha?” kysyin Taralta.

”Se, että sen käyttäjä voi tehdä suurta tuhoa medaljonkinsa avulla kuten tuhota kokonaisen kaupungin. Shinruy on nyt sotajalalla, niin kuin Aurora minulle kertoikin, ja luulen, että Shinruy haluaa vallata medaljongin avulla koko maailman.”

”Miten Shinruy on voinut kuulla tästä medaljongista?” kysyin taas.

”En ole varma, mutta luulen, että Shinruy on tutkinut vanhoja kirjoja, jotka olisi aikoja sitten pitänyt polttaa, ja löytänyt niistä jotain tietoa tästä Bahama medaljongista. Sitten hän on lähettänyt vakoojia tutkimaan, onko medaljonkia olemassa ja saanut tietää, että Auroralla on tämä medaljonki.” Tara piti lyhyen hengähdystauon ja kysyi minulta: ”Eihän teidän kimpupunne hyökätty matkan aikana?”

”Itse asiassa kyllä. Ja he sanoivat olevansa Shinruyn palvelijoita.”

”Vai niin, Kendapalvelijoita. Shinruylla on todellakin pahat aiheet”, Tara sanoo pahaenteisesti.

”Sinun täytyy pelastaa Aurora ja löytää tämä medaljonki ennen kuin on liian myöhäistä.”

”Minun? Mitä minä voin tehdä?” kysyin kummissani.

”En tiedä, mutta sinun on tehtävä se. Keksit kyllä jonkin keinon.” Hän lopetti minulle puhumisen ja alkoi puhua tapaamalleni punakiharaiselle pikkutyttölle: ”Kira Mizano. Nyt on tullut aikasi lähteä. Toivon, että ymmärrät.”

”Hänen kanssaan?” Kira sanoi kimeällä äänellään.

”Niin... Sinun tulee auttaa herra Mahonia pelastamaan Aurora ja löytämään medaljonki.”

”Hyvä on ottoisä Tara. Lähden hänen kanssaan.” Kiran ääni oli jo paljon rauhallisempi ja lempeämpi.

”Mahon tule tänne lähemmäksi.” Tara kutsui minua.

Säpsähdin hieman, kun olin tutkiskellut hopealohikäärmeen aiheuttamia vahinkoja. Kävelin hänen vierelleen ja hän kuiskasi minulle: ”Ottotyttäreni Kira Mizano tulee sinun mukaasi. Haluan kuitenkin varoittaa sinua ärsyttämästä häntä turhaan. Hän on nimittäin puoli-ihmissusi ja hänen silmänsä muuttuvat punaisiksi ja hampaat teräviksi, kun hän on vihainen. Silloin hän voi olla hyvin aggressiivinen ja arvaamaton.”

”Huomasin kyllä ja yritän olla varovainen hänen kanssaan”, vastasin Taralle rauhalliseen sävyyn.

”Hyvä niin... Mutta nyt sinun on aika lähteä kohti etelää, kahdeksatta Mustatornia. Se on vaarallista seutua, mutta uskon, että Aurora on siellä vankina. Varo myös Kizaa. Hän on tietäkseni juuri kahdeksannen Mustatornin naiskomentaja.” Tara antoi myös muutamia reitti ohjeita ja hyviä neuvoja. Hänen lopetettuaan kävelin ulos ulko-ovesta ja Kira seurasi minun perässäni. Hän näytti vielä hieman loukkaantuneelta, kun kutsuin häntä pikkutytöksi, mutta hän ei puhunut siitä. Myös Tara tuli ulos hyvästelemään meidät ja sanoi aikovansa pakata ja lähteä mehariheimonsa kanssa kohti Kalaniumia. Heilutimme Taralle hyvästiksi (minä ja Kira) ja suunnistimme kohti ulkoportteja. Kira näytti olevan omissa ajatuksissaan ja minä myös. Ajattelin kuinka voisin pelastaa Auroran ja miten pääsisimme kahdeksannelle Mustatornille. Yhtäkkiä Kira katkaisi ajatukseni: ”Mitä ajattelet? Auroraa vai? Näytit olevan häneen ihastunut.” Huomasin ensimmäistä kertaa, että Kira puhui

mielestäni hieman murteellisesti. Käännyin häneen päin ja katsoin hänen vihreitä silmiänsä. ”Miten niin ihastunut? En ole ihastunut keneenkään.”

”Et vai. Taidat näyttää hieman punaiselta. Vai näkevätkö silmäni väärin.”

”Sinä senkin... (jätin väliin sanan pikkutyttö ja jatkoin) No ehkä hieman, mutta en sen enempää.”

”Ymmärrän... Kuka ei ihastuisi Auroraan?”

Päätin olla hiljaa, enkä enää vastannut Kiran ärsyttäviin kysymyksiin, vaikka hän koko ajan niitä suustaan lateli. Jatkoimme matkaa kohti Ibizin kylää, jonne Tara oli neuvonut suunnan.

Saapuisimme sinne ehkä huomenna, joten meidän tuli nukkua yö metsässä. Tara oli varoittanut minua viettämästä yötä tien vieressä, ettei kukaan vain hyökkäisi kimppuumme nukkuessamme.

Mutta vielä ei nukkumista tarvinnut ajatella, koska aurinko ei ollut vielä laskenut. Tosin muistin, että kuuden aikaan aurinko alkaisi laskea ja nyt kello oli jotain viisi. Kävelimme vielä reipasta tahtia tunnin verran ja katselimme ohi lentäviä erilaisia ja värisiä lintuja. Oli keltaisia ja punaisia, isoja ja pieniä. Näimme myös muutaman paikallisen eläimen ja katselimme koko ajan muuttuvaa metsää.

Aurinko näytti jo alkavan laskea ja sanoin Kiralle: ”Meidän tulisi nyt leiriytyä jonnekin metsään.”

”Hyvä on Mahon. Voimme leiriytyä yöksi vaikka puuhun.”

”Sopii minulle”, vastasin Kiralle.

Kiipesimme tien vierellä olevaan korkeaan oksaiseen puuhun, jotta kukaan ei näkisi meitä, mutta me näkisimme kaikki ohi kulkijat. Puu oli juuri sopivan paksukin, joten siinä pystyi hyvin nukkumaan. Kira kiipesi muutamalla loikalla ylemmälle puunoksalle ja päätti asettua siihen nukkumaan. Minä jäin alemmalle oksalle katselemaan ohi kulkijoita. Ketään ei tosin näkynyt paitsi muutama kani. Sitten päätin syödä torilta ostamiani eväitä, mutta Kira keskeytti ruokataukoni: ”Hei! Minulle myös.” Päätin antaa Kiralle muutaman omenan, jotta ei syntyisi sen suurempia riitoja heti alkuun. Hän söikin omenat hyvällä ruokahalulla. Syötyäni loput eväitäni päätin alkaa nukkua ja toivotin Kiralle hyvää yötä.

”Hyvää yötä”, hänkin sanoi minulle, mutta jatkoi tapansa mukaan: ”Älä sitten yritä mitään, vaikka olen söpö tyttö.”

”Enhän minä, vaikka oletkin söpö, **pikkutyttöksi**.”, vastasin hänen itsekehuunsa ajattelematta suuremmin, mitä suustani päästin.

Siitä hän suuttui ja kopautti minua päähän puunoksalla: ”Siitäs sait!”

5.

Olin nukkunut yön kuin tukki. Niin näytti myös Kira tehneen. Itse asiassa hän vielä torkkui ylemmällä oksalla. Hän näytti niin viattomalta siinä ollessaan... Päätin kiivetä puusta alas etsimään itselleni ja Kiralle jotain syötävää. Liukastuin kuitenkin yrittäessäni kiivetä puusta alas ja putosin onnekkaisesti piikittömään pensaaseen. ”Mitä?! Kuka?!” Kira oli herännyt romahdukseni ääneen.

”Minä se vain olen”, vastasin Kiralle.

”Ethän vain aio jättää minua tänne?” Kira kysyi minulta hätäntyneenä.

”Se kyllä kävi mielessä... No en aikonut.”

Kira hyppi puusta alas muutamalla loikalla ja nosti minut ylös pensaasta. ”Varo ensikerralla vähän enemmän”, hän sanoi minulle ystävälliseen sävyyn.

Keräsimme puista erilaisia hedelmiä, kuten omenoita, ananaksia ja mandariineja. Söimme niistä osan ja pakkasin loput mukaamme. Sitten jatkoimme matkaa. Tietääkseni enää ei ollut pitkä matka Ibvizin kylälle ja ajattelin, että voisimme levätä siellä koko loppu päivän. Minun jalkojani alkoi jo tämä ylenpalttinen kävely hiertää.

Puita oli kaikkialla ja tie oli täysin ”ylös alas” kävelyä. Vastaan tulijoitakaan ei näkynyt yhtään. Tie oli aivan hiljainen. Linnut eivät visertäneet, eikä eläimistä näkynyt vilaustakaan. Ajattelin, että se saattoi olla ihan normaalia, mutta kun Kirakaan ei sanonut sanaakaan, niin se alkoi jo hieman epäilyttää. Silloin kuulin lähestyvän hevosen laukan ”koppoti koppoti.” ”Kira heti puiden taakse!” huusin Kiralle varoitukseksi. Hyppäsimme lähimpään pusikkoon ja odotimme hiljaa paikallamme. Ohi kiiti mustahevonen, jonka selässä oli mustaan viittaaan pukeutunut, luultavasti Shinruyn yksi kendapalvelijoista. Sydämeni pysähtyi hetkeksi kauhusta, mutta hän ei ollut nähnyt meitä. Hän meni ohitsemme pikavauhtia kohti Cansaniaa.

”Etsikö hän meitä?” Kira kysyi minulta äänellään, joka kuulosti hieman särisevältä.

”En tiedä. Se voisi olla mahdollista, mutta en usko, että hän tietäisi meidän yrittävän pelastaa Auroraa”, vastasin Kiralle vaimealla äänellä.

”Minäkään en usko niin...”

”Meidän täytyy olla tästä lähin todella varovaisia, jotta emme jää kiinni.”

”Niin pitää.”

Jatkoimme taas matkaa ja edessämme alkoikin jo häämöttää Ibviz. Se oli pieni kyläpahanen, joka oli tunnettu monista varkaista ja muista vaarallisista rikollisista. ”Toivottavasti emme tapaa heitä”, ajattelin itseni, kun astuin kaupungin muurien sisäpuolelle.

Kadut olivat täynnä ihmisiä. Kaupustelijat kauppasivat erilaisia tavaroita, kuten koruja ja muita arvoesineitä. Ostajat taas tutkivat niiden aitoutta tarkasti. Monia väärentäjiä oli nimittäin liikkeellä. Kiersimme suuren kaivon ympäri ja huomasin majatalon. Menin koputtamaan ovea, jotta joku tulisi avaamaan sen. Ovessa oli etsintä kuulutettujen vaarallisten rikollisten ja muiden pikkuvarkaiden kuvia. Heistä oli luvattu palkkio, koska he olivat suuri ongelma tässä pienessä yhteiskunnassa. Oven tuli lopulta avaamaan paksuhko pitkäviiksinen herra. ”Niin!” hän sanoi.

”Anteeksi hyvä herra, mutta haluaisimme saada huoneen täksi yöksi”, puhuttelin häntä mahdollisimman kohteliaasti.

”Sopii. Se tekee kaksi hopearahaa.”

Annoin herralle kaksi hopearahaa ja hän ohjasi minut ja Kiran huoneeseemme. Kuljimme korkeat kierre rappuset ylös ja hän näytti minulle toisen oven vasemmalta.

”Tässä on huoneenne.”

”Kiitos”, sanoin hänelle.

”Sitten täällä ei sallita minkäänlaista rikollista toimintaa, muuten lennätte ulos.”

”Selvä...”

”Aamupala kuuluu hintaan ja illalla täällä on tarjolla musiikkia ja juomia, jos olette kiinnostuneet.”

”Hyvä on kiitos herra...”

”Minanko. Olen talonisäntä.”

Isäntä jätti meidät huoneeseemme ja sulki oven perässään. Huoneessa oli kaksi keskikokoista sänkyä ja lattia oli tehty hienosta jalavia puusta. Rojahdin omalle sängylleni nukkumaan, mutta huomasin, että Kira tutki huonetta ja katsoi ikkunasta ulos. En kiinnittänyt kuitenkaan Kiraan enempää huomiota, vaan nukahdin. ”Laiskuri”, Kira sanoi hiljaa.

Heräsin myöhemmin uudestaan ja silloin aurinko oli jo laskemaisillaan. Se tarkoitti vain sitä, että kello tulisi kohta viisi(olimmehan kävelleet jo hieman etelämpään päin, joten aurinko laskisi aikaisemmin). Käänsin kylkeni seinästä pois päin ja huomasin, että Kira oli myös ruvennut torkkumaan(kuin pikkuvauva). Kiralla oli sormisuussa ja hän näytti niin rauhalliselta siinä nukkuessaan. En tohtinut herättää häntä, vaan nousin hiljaa ylös sängystäni. Hän kuitenkin heräsi siihenkin ääneen. ”Mitä?! Kuka?!” hän huusi.

”Minä se vain olen. Ei tarvitse huutaa kuin pikkutyttö.”

”Hmy...”, hän tuhahti minulle loukkaantuneesti.

”Ajattelin vain mennä kuuntelemaan musiikkia”, sanoin Kiralle.

”Minä tulen myös mukaan”, Kira sanoi innokkaalla äänellä.

”Samapa se.”

Kira pomppasi pystyyn ja juoksi avaamaan ison narisevan huoneemme oven. Hän juoksi kierre-rappuset alas ja katosi näkyvistäni. Seurasin häntä hitain askelin alakertaan ja huomasin, että hän istui tiskin vieressä olevalla tuolilla juomassa jotain punaisen väristä juomaa. Menin istumaan hänen viereensä ja tilasin myös itselleni samanlaisen juoman. Se oli kirsikkalikööriä. Tosin suuremmaksi osaksi se oli laimennettu vedellä. Paikka kuhisi täynnä erilaisia ihmisiä. Niin pimeitä heppuja kuin täysin tavallisia juoppoja, jotka olivat luultavasti majatalon vakioasiakkaita. Majatalossa oli myös muitakin rotuja kuin ihmisiä, kuten kääpiöitä, maahisia ja eksoottisia veldeja. Juopot yrittivät iskeä vaaleavihreäihoisia suippokorvaisia veldeja kaikilla mahdollisilla konsteilla, mutta tuloksetta. Pirskeet kuitenkin näyttivät vielä olevan aluillaan, eikä musiikkiakaan kuulunut. Isäntä Mikanko ja muutama hänen tarjoilijatyttönsä tarjoilivat tervetuliaisjuomia asiakkailleen ilmaiseksi. Tosin vain tervetuliaisjuomat olivat ilmaisia, muista veloitettaisiin täysi hinta. Sitten muskantit tulivat suurelle tyhjälle lavalle ja alkoivat soittaa musiikkia. Musiikki oli hyvin eksoottista ja se sisälsi vaikutteita epäilemättä jostain kaukaa asti. Kuuntelin sitä samalla, kun join tervetuliaismaljani tyhjäksi.

Majatalon ovi avautui ja sisään astui keltatukkainen mustaan pukuun pukeutunut nuori mies, jonka silmät olivat kuin siniset safiirit. Vain hänen hymynsä olisi ollut riittävä kaatamaan nuoret naiset.

”Aaah... eikö hän olekin ihana”, Kira sanoi ääneen.

”Hei sinä siellä. Et sitten yritä varastaa mitään tai lennät täältä ulos kuin kapinen rotta.” Se oli talonisäntä Mikanko, joka oli luultavasti törmännyt tähän nuorukaiseen aiemminkin.

”Rottiahan tässä paikassa riittääkin”, nuorukainen sujautti suustaan.

Mikanko muuttui tästä huomautuksesta punaiseksi ja meni takaisin keittiöön. Vain ovi paukahti hänen perässään. Nuorukainen astui peremmälle majataloon ja kulki yhden veldejan ohitse, joka pyörtyi ja kaatui lattialle. Onneksi juoppo nappasi veldejan ennen kolausta. Nuorukainen käveli tiskiä kohti ja istui Kiran viereen. ”Hei sinä kaunis nuori nainen”, hän sutkautti suustaan Kiralle.

”Voi kiitos”, Kira vastasi nolostuneena.

”Kaikilla on makunsa.” Sanoin sen vahingossa ääneen.

”Suu kiinni Mahon!” Kira huusi minulle ja kääntyi kuuntelemaan nuorukaiselta tulevia kehuja.

En jaksanut puuttua enää asiaan, vaikka huomasin sivusilmälläni, että nuorukainen vei Kiralta hänen pienen silkkikukkaronsa. Unohdin asian kuitenkin hetkessä, sillä kiinnitin suurimman huomioni lavalle tulleeseen tanssityttöön. Hän oli mielestäni todella kaunis. Hänellä oli yllään punavalkovärinen kullalla koristeltu kimono ja hänen tyylieltyjään keltalila raitaisia hiuksiaan koristi paikallinen punainen yökukka, logukka. Hänen vihreät käärmeen lumoavat silmänsä kietoivat minut pauloihinsa. Silmien väriä korosti vielä sininen meikki, jota reunusti mustat kauniit

Shinruy & Summons
Shinruy ja henget

raidat. Hän liikutteli käsiään sulavasti ja pääni notkui hänen liikkeidensä perässä. Vaivuin syvään hiljaisuuteen ja tuijotin häntä silmät pyöreinä...

Olin varmaan katsellut tanssityttöä jo tunnin, kun nuorukaisvaras lähti ja nousi pöydästä. ”Kiitos illasta Kira”, hän sanoi ja käveli ovesta ulos. ”Aaah... hän oli sitten ihana. Eikö vain?” En viitsinyt vastata hänelle. ”Hei missä minun silkkikukkaroni on?!” Kira huusi hätääntyneenä. Muistin silloin, mitä oli tapahtunut.

”Et tainnut huomata, mutta tämä ihana nuorukainen oli varas ja vei sen sinulta, kun kuuntelit hänen kehujaan.”

”Hän varasti sen! Ei kai?!” Kira huusi hätääntyneenä.

”Ikävä kyllä”, vastasin rauhalliseen sävyyn ja tarkistin taskuni. ”Hei missäs minun rahani ovat?”

”Ai ne. No hän vei ne, kun tuijottelit tuota ihanaa tanssityttöä”, Kira vastasi minulle.

”Etkä sanonut mitään!”

”En viitsinyt, kun sinulla ei näytä olevan silmää naiskauneudelle.”

Kävelin vihaisena yläkertaan ja Kira tuli myös perässäni. No eihän sille enää mitään voinut, ainakin olimme Kiran kanssa tasoissa. Kummallakaan ei enää ollut yhtään rahaa jäljellä.

6.

Aamulla herätessä mieleni oli hyvin raskas. Olin pahoillani, kun en ollut varoittanut Kiraa varkaasta. Meinasin jo pyytää häneltä eilistä anteeksi, mutta huomasin, että Kira oli poissa. Hänen tavaransakin olivat poissa. Pelästyin, että hän oli jättänyt minut yksin eilisen takia, mutta hänet tuntien uskoin hänen menneen yksin murjottaen syömään. Pakkasin nopeasti omat tavarani, koska minun tuli jatkaa matkaa joko yksin tai Kiran kanssa. Kävelin kierrerappuset alas ja näin ainoastaan Kiran yksin syömässä aamiaista. Istuin hänen viereensä ja tilasin aamiaista. Olin jopa pyytämässä anteeksi eilistä, mutta hän purskahti itkuun ja nojautui olkapäästäni vasten.

”Olen pahoillani”, hän sai nyyhkytyksen seasta sanottua.

”Hei älä itke. Minunhan tässä pitäisi pyytää anteeksi. Pelkäsin, että jättäisit minut yksin sen takia.”

”Ei. En jätä sinua, en!”

Hän itki vielä hieman, mutta jatkoi lopulta aamupalan syömistä.

Minä söin myös aamiaistani, mutta suunnittelin jo seuraavaa matkareittiä. Mietin, että nopein reitti kahdeksannelle Mustatornille olisi oikaista erään suuren pellon läpi. Vanhempani olivat kyllä varoittaneet minua tekemästä sitä, koska pelto kuului jollekin rikkaalle maanomistajalle, joka ei hyvällä katsonut vieraita.

”No niin. Lähdetään”, sanoin Kiralle.

”Selvä mennään.” Hän hyppäsi tuoilta alas ja juoksi ovesta ulos. Hyppäsin myös tuoiltilta alas ja avasin ulko-oven. Kiitin Mikankoa vieraanvaraisuudesta ennen kuin raskas ovi ehti sulkeutua perässäni. Kira seisoj majatalonpihan edessä ja oli kovin kärsimättömän näköinen.

”Tule jo”, hän sanoi.

”Tulen, tulen.”

Suuntasimme kaupungista pois päin kohti suurta peltoa.

”Mihin menemme?” Kira kysyi.

”Oikaisemme erään pellon läpi. Matkamme nopeutuu huomattavasti.”

”Mistä tiedät sen reitin?” hän kysyi taas kärsimättömänä.

”Olen liikuskelut paljon vanhempieni kanssa ympäri ulkomaailmaa ja tiedän aika hyvin kaikki paikat”, vastasin hänelle.

Kävelimme noin kilometrin pois kaupungista ja saavuimme suurelle pellolle.

”Pääsemme Rawenhoodiin, kun olemme ylittäneet tämän pellon. Rawenhoodin kautta matkaamme laivalle Shmiriin, joka on lähin kaupunki ennen kahdeksatta mustatornia”, selostin Kiralle.

”Selvä”, Kira sanoi ja juoksi pellolle. ”Tuletko sinä?” Kira huusi muutaman metrin päästä minulle.

”Tulen”, vastasin hänelle ja juoksin hänen peräänsä. Silloin näin viisi ratsastajaa, jotka ratsastivat meitä kohti. ”Juokse karkuun Kira!” huusin hänelle varoittavasti.

Kira noteerasi varoituksen, ja juoksi perässäni kohti Ibvizin kylää. Hevosmiehet eivät kuitenkaan aikoneet päästää meitä karkuun. He pakottivat hevosensa laukkaamaan entistä kovempaa. Emme voineet paeta suojattomalla pellolla. Hevosmiehet piirittivät minut ja Kiran. Onnekseni huomasin, että he eivät olleet Shinruyn kenda-palvelijoita. Miehillä oli ruskeanahkaiset asut yllään ja miekat vyötäröllä. Yksi mies hyppäsi hevosensa selästä. ”Te tulette mukaamme!” hän sanoi.

”Tuntemattomien mukaan ei saa lähteä”, Kira sanoi ja yritti vähin äänin livistää pois, mutta toinen hevosmies hyppäsi alas satulastaan ja tarttui vyötäröllään olevan miekan tuppiin.

”Meidän on paras totella. Heillä on ylivoima”, sanoin Kiralle, jottei hän hyökkäisi kädessään olevalla kirveellä.

”Hyvä on”, Kira sanoi totellen.

Laskimme aseemme maahan, jotka hevosmiehet ottivat talteen. He sitoivat kätemme ja ohjasivat meidät pellon läpi keskikokoiseen kylään.

”Mitä aiotte tehdä meille?” kysyin hevosmieheltä, joka piti käsiini sidotusta köydestä kiinni.

”Herra Zanark saa päättää kohtalostanne. Hän ei sitten pidä ollenkaan alueelleen tunkeutujista.”

Hänen sanansa kuulostivat pahaenteisiltä korviini.

Ihmiset, joiden ohi me kuljimme, katselivat meitä halveksuen. En kiinnittänyt heihin suurempaa huomiota, vaan katselin tarkkaavaisesti ympärilleni. Päivä näytti olevan ihmisille varsin kiireinen, eri toteen asesepille. Asesepät takoivat miekkoja hiki hatussa ja teroittivat saamiaan aseita tappavan teräviksi. ”Toivottavasti ne ei oltu tarkoitettu minua ja Kiraa varten”, ajattelin huolestuneena.

Viimein hevosmiehet pysähtyivät. Olimme saapuneet suuren kivisen linnan eteen, kyseessä oli luultavasti herra Zanarkin linna. Hevosmiehet nousivat pois hevostensa selästä ja ohjasivat meidät peremmälle. Emme rimpuilleet yhtään. Sen sijaan ihmettelimme linnan loistokkuutta. Linna oli rakennettu valkoisesta marmorista. Se oli hyvin harvinainen materiaali näillä nurkilla.

”Katsokaa ja ihmetelkää ihan rauhassa. Se saattaa olla viimeinen asia, jonka tulette näkemään”, eräs hevosmies sanoi kierosti hymyillen.

Kuljimme pääkäytävää pitkin, kunnes saavuimme suuren kullatun oven eteen. Eräs hevosmiehistä koputti ovea kolmesti. ”Sisään”, kuului mahtavan kuninkaallinen ääni. Ovet avattiin sisältä päin, astuimme peremmälle.

”Tervetuloa linnaani!” Zanark toivotti hyvän tuulisesti, ehkä tässä ei kävisikään niin huonosti kuin olin ajatellut. ”Minä olen Magus Zanark ja keitä te olette?”

”Minä olen Mahon Trident ja tässä on Kira Mizano.” Esittelin itseni ja Kiran mahdollisimman kohteliaasti.

”Hevosmieheni! Ottakaa köydet pois heidän käsistään”, Magus sanoi. Hevosmiehet tottelivat kyselemättä, mutta selvästi päättivät tarkkailla meitä. Tilanne alkoi näyttämään jo hyvältä minun ja Kiran kannalta.

”Mukava, kun tulitte tänään vieraakseni”, Magus sanoi juhlavasti. ”Tänään onkin aivan erityinen päivä. Haluaisitteko osallistua juhliin?”

”Tottakai!” Kira vastasi heti innokkaasti.

”Hyvä”, Magus sanoi. ”Vartijat käskekää aseseppeä valitsemaan tälle neidolle sopivat varusteet. Hän osallistuu turnajaisiin.”

”Mitä?” Kira kysyi ihmeissään.

”Tai oikeastaan taistelkoon hän niillä aseilla ja varusteilla, jotka hänellä oli tänne tullessaan”, Magus korjasi.

”Mitä tämä on?” Kira kysyi uudelleen.

”Luulitteko todella, että aion olla rankaisematta alueelleni tunkeutujia?”

”Itse asiassa kyllä”, Kira sanoi koppavasti.

”No niin ei ole asian laita. Tilanne on nyt tämä. Jos sinä voitat turnajaistaistelun parasta soturiani vastaan, saatte molemmat lähteä vapaasti pois. Jos taas häviät, teidät molemmat teloitetaan.”

”Ei ole reilua!” Kira huusi.

”Ehkei, mutta parempi näin kuin suora teloitus. Ainakin kansani saa paljon huvia seuratessa taisteluasi”, Magus sanoi ilkeillen. ”Viekää heidät vankiselliin odottamaan turnauksen alkua”, Magus sanoi hevosmiehilleen.

Hevosmiehet veivät minut ja Kiran alas vankiselleihin, jotka sijaitsivat linnan kosteissa pohjakerroksissa. He avasivat ensimmäisen sellin oven ja heittivät meidät sisään. ”Teidän kannattaa miettiä taistelustrategiaanne, vaikka se lienee turhaa, sillä Shokini ei ole koskaan hävinnyt”, hevosmies taisi puhua Kiran tulevasta vastustajasta. Samainen hevosmies sulki oven ja lähti pois. Muut seurasivat häntä yläkertaan.

Tyrmässä ei näyttänyt olevan muita vankeja. Luultavasti edelliset oli teloitettu välittömästi. ”Luulisi ainakin Magus Zanarkin kovan lain pitävän rikollisuuden aisoissa”, ajattelin itsekseni ääneen.

Kira oli päättänyt levätä. Hän nukkui kuin pikkuvauva sormi suussaan. Päätin itsekin nukkua.

Taistelustrategiaa oli turha miettiä, sillä en ollut koskaan ennen tavannut tai edes kuullut Shokinista.